

i Lovel ved en saadan Afstemning som den foreliggende, pligtig til at gjøre sig bekendt dermed. Det har jeg søgt at gjøre i de sidste Dage ved at gjennemlæse denne Forfatters Arbejde, og jeg er kommen til det Resultat, at han virkelig ikke fortjener min Understøttelse, og derfor vil jeg jeg stemme mod Indstillingen (Der g. ler.). Det ærede Medlem fra Kolbing kan godt le deraf, det gjør ikke Noget. Min Opfattelse af disse Forhold er, at, naar Staten skal hjælpe unge Forfattere frem gennem Understøttelser fra Rigsdagens Side, og vi altsaa skulle gaa med dertil, skulle vi gjøre det, fordi vi tro, at vi derved hjælpe til at fremme de Opgaver, der have Betydning for Udviklingen af vort Folks gode Kræfter. Har man ikke denne Opfattelse, maa man sige Nei, og jeg fortaar ikke den Lantegang, at det er Noget, som vi ikke forstaa os paa; men naar Andre sige, at det er en dygtig Mand, saa have vi strax at stemme uden Hensyn til, hvorledes man selv mener at maatte se paa Sagen. Jeg tror, at her maa den enkelte Folkethingsmand personlig danne sig en Mening, han maa spørge sig selv: Hvad vilde Du gjøre, naar det Spørgsmaal stillede til Dig, om Du vilde bidrage til at fremme denne Sag, vilde Du svare Ja eller Nei? Hvis man da svarede Nei, maatte man ogsaa svare Nei til en Bevilling til en saadan Sag. Jeg skal tilføje den Bemærkning, at den Feide, der har fundet Sted for kort Tid siden, ikke har nogen Indflydelse paa denne min Stemmegivning.

Th. Nielsen: Det ærede Medlem, der sidst talte, mente, at det var nødvendigt, naar man stemte om Bevillinger af denne Art, at kjende noget til de paagjældende Mandes Virksomhed, ja ikke alene noget, men man maatte sætte sig ind i, hvad de Paagjældende havde skrevet. Nu vil jeg dog spørge det ærede Medlem, om han har sat sig ind i de Mandes Virksomhed, til hvilken han i en Række af Aar har givet Bevillinger, dem, der staa opførte i Anmærkningerne, Lillæg A. Sp. 569—570. Maa jeg spørge det ærede Medlem, hvormeget han kjender til Dr. Baldemar Schmidts Virksomhed, der angaar østerlandske Sprog, eller hvormeget han kjender til Docent Lorenz Virksomhed, eller hvormeget han kjender Liebenbergs eller den Rectors i Ribe, der i en Række af Aar har arbejdet paa en Bog, som vi, saavidt jeg veed, endnu ikke har set Noget til? Jeg tror i Virkeligheden at det er en Umulighed og et ubilligt Forlangende, at Rigsdagsmænd skulde sætte sig ind i de enkelte Mandes Skrifter. Det vilde give os Lovlig Meget at bestille; men det er Et, noget helt Andet er det i Almindelighed at vide om de Paagjældende, at deres Virksomhed fortjener Understøttelse, og da er jeg heller ikke saa ubekendt med den herommeldte Mandes Virksomhed, at jeg ikke skulde kjende noget til hans Digtning,

Dette gjælder overhoved de fleste af de Bevillinger, vi her give, men jeg har kun villet hævde, og det gjentager jeg, at det vilde være en meget farlig Vej at komme ind paa herinde, om en Retning vilde sige: Ja, fordi den Paagjældende ikke behager os i religiøs Henseende, ville vi ikke være med til at bevilde ham Understøttelse, og en Anden vilde sige: Fordi Bedkommende er Realist, ville vi ikke være med til at bevilde Understøttelse, og atter en Anden vilde sige: Jo, vi ville netop have Realister og derfor skulle Idealerne udelukkes. Jeg siger, lad Kræfterne brydes, og lad os, der saa ofte have været med til at synge og bekræfte, at der skal være Frihed for Alt, hvad der stammer fra Mand, ikke slaa ind paa den Vej at udelukke hverandre, thi det kan saa let føre til at slaa En idag og en Anden imorgen, og det vil blive Tilfældet efter de veglende Flertal og de veglende Stemninger. Nei, i Almindelighed siger jeg, at de Paagjældende maa være enten fortjente Videnstabsmænd eller fortjente Digtere. At dette er Tilfældet med Hensyn til dem, der her er Tale om, er ikke her blevet benegtet, og jeg tror heller ikke, det skal kunne benegtes, jeg har i alt Fald ikke hørt den Grund anføre imod den Mand, imod hvem der er reist Indvendinger. Men naar da disse Betingelser ere tilstede, og der igrønt ikke er Noget at sige paa de Paagjældende i borgerlig Henseende, da er jeg med til at bevilde Understøttelse. Det er den Regel, jeg sætter, uanset om jeg ynder den paagjældende Mand eller ikke, det holder jeg udenfor Sagen. I saa Henseende hævder jeg Ordet — det er et godt Ord, og det gjøre vi vel i at lægge os paa Sænde — at den, der griber til Sværd, skal omkomme ved Sværd; det forstaa jeg saaledes, at, naar man vil udelukke En for Noget, fordi man af en eller anden Grund ikke billiger hans Gjerning, saa vender et nyt Flertal sig mod En selv en anden Dag og udelukker En selv. Det er jeg ikke med til, jeg holder ikke tilbage, at jeg i religiøs Henseende tilhører en bestemt Retning, men jeg vilde meget beklage, om de Folk, der overhovedet gjøre det, vilde opfordre Andre til at slaa ind paa disse Veie. Jeg kan derfor ikke se Andet, end at, naar man af de Grunde, jeg her har nævnt, kan bevise, at den Paagjældende ikke fortjener Understøttelse, kan man rolig og trostigt gaa med til at bevilde den, enten man billiger selve Retningen eller ikke.

Winther: Med Hensyn til dette Forslag under 64 vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at det er en Betydelighed, at vi skulle give os til at bedømme en Mandes Værdighed til at faa denne Art af Understøttelse ved at betragte, hvad der foreligger i Aviserne i de sidste Dage. Derksom man ikke havde anden Adkomst til en saadan Understøttelse end den, som man kunde have erhvervet ved, hvad der er kommet frem i Aviserne,